

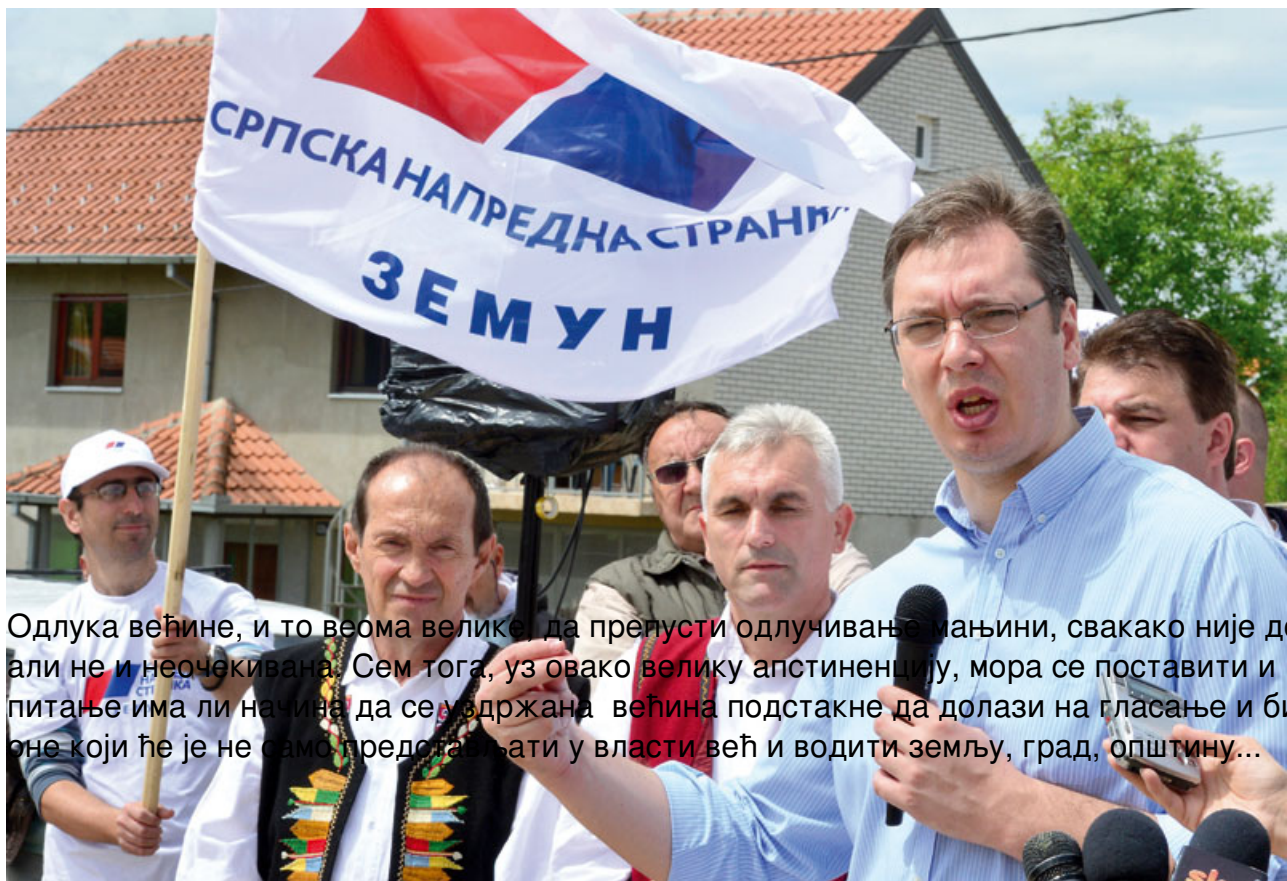
После “датума који нема алтернативу” и за који је, и поред великог задовољства наших водећих политичара, веома нејасно да ли је коначно (и “без икаквих нових услова”) стварно одређен, за народне масе смишљена је нова забава: “Реконструкција Владе или избори”. Где, за разлику од датума, има алтернативе. Сваки од шефова коалиције слаже са мишљењем да је неке министре, пошто нису постигли добре резултате, неопходно сменити, али то никако нису они из његове странке, него, можда неки из друге две.

Министри, опет, ко министри, кажу да су изврсно радили и да не виде шта би себи могли да замере. С друге стране, у случају да реконструкција не успе, најављује се могућност расписивања нових избора. А који, опет, рекло би се, нису по вољи Запада. Што је и прилично разумљиво: зашто би се смењивали они који овако послушно и успешно испуњавају све налоге Брисела и Вашингтона?

Ради постизања одређеног драмског набоја, који се, наравно, неће видети, када коалициони партнери треба да се најзад договоре о датуму и садржају избора који партије наредне суботу месеца јула. Биће: Џа или бу! Реконструкција или нови избори? Према мишљењу изгледа једноставније (уколико се шефови странака сложе), док су избори само непотребан трошак, већ је и питање да ли се њима може нешто поправити кад грађани Србије са правом гласа нису баш претерано заинтересовани да на њих изађу.

Најновији пример о расположењу бирача забележен је на недавно одржаним изборима за локалну власт у Земуну. Напредњаци су на њима до ногу потукли остале странке и освојили више од 50 посто гласова. Иза ове убедљиве победе СНС-а (а којом се странка веома хвалила), крије се, заправо, велика апстиненција бирачког тела. На биралиштима се појавило свега 30 процената грађана са правом гласа, те је СНС, у ствари, добио поверење једва нешто више од 15 посто могућих гласова Земунаца. С друге стране, још је очигледнији неуспех осталих странака, чији су проценти готово занемарљиви, док се задовољство напредњака може поредити са учеником двојкашем, који је најбољи у свом одељењу, пошто сви остали имају јединице.

Одлука већине, и то веома велике, да препусти одлучивање мањини, свакако није добра, али не и неочекивана. Сем тога, уз овако велику апстиненцију, мора се поставити и питање има ли начина да се уздржана већина подстакне да долази на гласање и бира оне који ће је не само представљати у власти већ и водити земљу, град, општину...

Песимисти ће вероватно рећи да је тај циљ веома далек, заправо, неостварив. Досадашње жалосно искуство недвосмислено говори да грађани Србије никако не могу бити сигурни шта ће се, када прођу избори, догодити са предизборним обећањима политичара. Хоће ли, пошто буду изабрани, најзад искористити указану прилику да отпочну примену програма којим су придобијали гласове бирача или ће све заборавити? Није тешко закључити да је послеизборна стварност нашим бирачима досад доносила само разочарања.

Пише: Војислав М. Станојчић
недеља, 21 јул 2013 17:02

По неписаном правилу, чим избори прођу, нико се више не сећа “врућих парола” за народ, јер нови власници (некадашњи назив за људе на власти) имају преча посла. Морају најпре да себи и својим рођацима и блиским пријатељима обезбеде најповољније положаје, а и да “намире” захтеве и потребе истакнутих и оданих чланова својих странака, заслужних за изборни успех. Следи затим и потпуни заокрет у идејама за које су се као опозиција залагали, а које су користили и у својим у предизборним иступањима.

Грађани Србије, који су се од 1990. године наовамо већ више пута опекали на изборима, имали су довољно прилика да увиде како су обећања политичара, заправо, обмане, и да су они за политичаре занимљиви само као гласачка машина. Која им је неопходна, али коју веома мало поштују, уверени да има веома кратко сећање и да не памте њихове предизборне говоре.

Понекад се, у тој процени, као недавно са Земунцима, и преваре. Велика већина апстинената доказ је да они нису заборавили празне приче са претходних избора, те су стога, разочарани и апатични, одлуке препустили мањини. А њу, нема сумње, чине непоправљиви оптимисти који се упорно надају да ће се политичари једнога лепог дана (а можда и пре?) променити и почети да испуњавају своја обећања.